

[Ole Espersen.]

en generel straffebestemmelse, som rådet dog straks tager afstand fra. Vi mener, at hovedelementet i denne straffebestemmelse, nemlig at man straffer den, der handler i åbenbar strid med redelig fremgangsmåde inden for et bestemt område, bør gennemføres i dansk lovgivning, og vi vil gå stærkt ind for, at en sådan bestemmelse gennemføres. Den behøver ikke nødvendigvis at affattes præcis, således som rådet har sagt det. Vi skal nok koncentrere os om handlingsmønstre; vi bør måske ikke gå så vidt som til også at lægge vægt på enkelthandleringer. Vi skal nok diskutere i udvalget, om der ikke bør være en vis begrænsning.

Man skal passe på, at man ikke giver op over for lovgivningsopgaver, blot fordi de er komplicerede. Det må ikke være sådan, at fordi det er kompliceret at lovgive om et emne, så opgiver man, mens man gennemfører lovgivning, når det er let at lovgive om et emne. Derved kommer man til at ramme den simple tyv, mens bagmændene, som udviser kompliceret adfærd, går ram forbi. Det er udmærket med ændringerne i aftalelov, tinglysningslov osv., men vi er overbevist om, at en ændring i straffeloven i den retning, jeg har nævnt her, vil have en ganske væsentlig opdragende virkning. Det er langt værre at have politiet på halsen og få straffedomme end blot at skulle ærgre sig over at en aftale bliver ugyldig.

Vi ved, at justitsministeren og straffelovrådet lægger megen vægt på retssikkerheden, og det skal man også; men man skal også lægge megen vægt på retsbevidstheden. Det skal man, når det drejer sig om nulindkomster. Det skal man også, når det drejer sig om økonomisk bagmandsvirksomhed. Vi mener, at man her er på et område, hvor retsbevidstheden kan krænkes, hvis befolkningen ikke mærker, at folketinget ønsker helt klart at sige fra over for denne form for virksomhed. Vi mener, at folketinget bør markere sin holdning her. Vi mener, at det kun kan gøres ved hjælp af reelle og omfattende ændringer i straffeloven og ikke ved en revision af bestående bestemmelser. Bagmændene tager ikke med fløjlshandsker på deres ofre, og det er socialdemokratiets håb, at folketinget vil tage fløjlshandskerne af i denne sag og virkelig gå ind for en generel bestemmelse, der kan effektivisere og

muliggøre politiets behandling af disse sager.

Lindholt (FP):

Inden man vedtager et lovforslag i folketinget, synes jeg nok, det ville være rart, om man havde grundlaget i orden, og man må jo spørge i dette tilfælde: er grundlaget nu i orden? Er det et grundlag, der tåler offentlighedens lys? Er det et grundlag, vi med styrke kan gå ind for, således at vi kan indrette vor lovgivning herefter?

Det grundlag, hvorpå vi her skal lave love, der på afgørende måde strider mod hidtidig dansk retspraksis, er en rapport udarbejdet af en statsadvokat Hervert Grell i 1971, som justitsministeriet har fået. Man kunne jo tro, at man i det mindste kunne have sendt den ud til offentligheden, idet man havde slettet de navne, der var anført i rapporten. I virkeligheden minder denne rapport i uhyggelig grad om hemmelige domstole, idet de folk, der er nævnt deri, i realiteten er blevet dømt. Men de er ikke blevet dømt i det stille, for nogle er blevet gjort bekendt med den rapport. Der er mange, der har fået rapporten, men de, der er nævnt deri, har end ikke ved henvendelse til justitsministeren i sin tid kunnet få udleveret rapporten. Kun i et enkelt tilfælde lykkedes det de angrebne at få lejlighed til at se rapporten. Det drejer sig om de advokater, der var nævnt deri, fordi Advokatrådet, selvfølgelig nok, på grund af det angreb, det faktisk var mod advokatstanden, ønskede at feje for egen dør og ville rejse sag mod de advokater, der var nævnt i rapporten. Advokatrådet henvendte sig til justitsministeriet, men blev i første omgang afvist, det kunne ikke få denne rapport. Det er i virkeligheden fantastiske retstilstande, synes jeg nok, at man end ikke selv kan blive gjort bekendt med, hvad det er man er beskyldt for at have begået.

Nu skete der det — heldigvis, kan jeg sige — at ved en indiskretion, jeg ved ikke hvorfra, blev en del af rapporten offentliggjort i Berlingske Tidende, og det gav anledning til de voldsomste protester fra dem, der var nævnt i denne rapport. Men ikke nok med, at det gav anledning til protester; det gav også anledning til, at en af de angrebne advokater prompte rejste en injuriersag mod statsadvokat Hervert Grell. Hvordan gik